

השורה התחתונה

זירת היועצים והמשקיעים

טור אורח | עו"ד יניב אהרונוביץ'

דילמת הדירקטור בקונצרן הישראלי

האם דירקטורים רשאים לשים את שיקולי קבוצת החברות מעל שיקולי החברה שבה הם מכהנים?

הנאמנות שלו לחברה שבה הוא מכהן. בהקשר זה מעניין לבחון החלטת שניתנה בשנה שעברה על ידי השר פט רוד מינץ מבית המשפט המחוזי בירושלים באחד מהליכי הפירוק של קבוצת הפציבה. העניין נסב על חברה בקבוצה שחתמה על מסמכי שעבוד, ערבות וקיווח של נכסיה בבנק מזרחי טפחות להבטחת חובותיהן של חברות אחרות בה. לאחר שהחברה נקלעה לפירוק, ביקש המנהל המיוחד לחייב את הבנק להשיב לה כספים שהועברו מחשבונה לחשבונות של חברות אחרות באשכול, מכיוון שבהעברת אלה לא הובאה בחשבון טובת החברה הספציפית אלא טובת הקונצרן.

האם דירקטורים של חברה שהיא חלק מקונצרן ("אשכול חברות") רשאים להביא בחשבון שיקולים של טובת הקונצרן כולו או של חברות אחרות בו ואם כן – האם נכוחם של שיקולים אלה לגבור על שיקולי טובת החברה שבה הם מכהנים? משפט רודי קונצרנים כמו זה הישראלי, שאלות אלה אינן נדירות, וצריכות לעניין כל מי שמכהן כדירקטור או נושא משרה בחברה שהיא חלק מאשכול חברות.

הדיון הישראלי מכיר במפורש באפשרות של כוונה של אדם כנושא משרה בכמה חברות באשכול חברות. עם זאת, הוא אינו כולל הוראות מיוחדות לגבי אשכול חברות, ניהול, או יחסי הגומלין בין החברות בו. אין הוראות גם ביחס לקשרי הגומלין בין תפקידו של אדם כנושא משרה בחברות שונות באותו אשכול.

צילום: אתר נדב הנשפט

השופט מינץ. טובת החברה בראש

על אף הרוויה האמורה של ישראל בקונצרנים, "תיאוריית הקונצרן" – המבקשת לראות באשכול החברות ישות כלכלית אחת, תוך שטשטוש עד כדי התעלמות מהישות המשפטית הנפרדת של כל חברה – לא הייתה שרשית בדיון הישראלי. הגישה הכללית העולה מהדיון היא שהחברות המרכיבות את הקונצרן הן ישויות נפרדות, ועל כל חברה לפעול כמקור רווחים עצמאי. סעיף 11 לחוק החברות, למשל, קובע כי תכליתה של הפירמה היא מקסום תשואתה שלה, ולא מקסום תשואתן של יחידות עסקיות אחרות הקשורות אליה. דירקטור שפועל בחריגה מתכלית אלה – למשל, בכך שהוא מעדיף את טובת הקונצרן – עשוי למצוא את עצמו מפר את חובת

האם דירקטורים רשאים לשים את שיקולי קבוצת החברות מעל שיקולי החברה שבה הם מכהנים? הנאמנות שלו לחברה שבה הוא מכהן. בהקשר זה מעניין לבחון החלטת שניתנה בשנה שעברה על ידי השר פט רוד מינץ מבית המשפט המחוזי בירושלים באחד מהליכי הפירוק של קבוצת הפציבה. העניין נסב על חברה בקבוצה שחתמה על מסמכי שעבוד, ערבות וקיווח של נכסיה בבנק מזרחי טפחות להבטחת חובותיהן של חברות אחרות בה. לאחר שהחברה נקלעה לפירוק, ביקש המנהל המיוחד לחייב את הבנק להשיב לה כספים שהועברו מחשבונה לחשבונות של חברות אחרות באשכול, מכיוון שבהעברת אלה לא הובאה בחשבון טובת החברה הספציפית אלא טובת הקונצרן.

השופט מינץ. טובת החברה בראש

טור אורח | ד"ר צבי גבאי

מי ידע מה, למה וכמה על עסקת אינטל-מובילאיי

תיק הבזק שגיבשה רשות ניירות הערך האמריקאית נגד פרופ' אריאל דרבסי וד"ר אמיר ולדמן, בחשד לשימוש במידע פנים, הוא בינתיים נסיבתי מאוד

צילום: אתר נדב הנשפט

מימין: פרופ' דרבסי וד"ר ולדמן. קשר לאוניברסיטה העברית, וזה קשר למובילאיי

כאן שימוש במידע פנים. מנגד, נראה כי SEC אין מידע כלשהו על זהותו של איש הפנים, שלכאורה מסר לדרבסי וולדמן מידע על העסקה, אין פרטים לגבי מידע הפנים שלכאורה נמסר להם, או מתי הוא לכאורה נמסר. כל שידוע הוא כי השניים קשורים בצורה כלשהי לאוניברסיטה העברית בירושלים, ושהאוניברסיטה קשורה למובילאיי. ד"ר בסי מכהן כסגן דיקן הפקולטה למדעי הטבע באוניברסיטה, וולדמן היה בעבר סגן נשיא סינרן, הפעילה בתחום הרפואי-אסתטי.

נטל הוכחת העטות על התובע

במילים אחרות, מדובר בתיק נסיבתי, שיכול אולי להספיק במקרה של הליך מנהלי או משמעותי, אך לא זה המקרה כאן, שכן SEC הגיש כתב תביעה לבית משפט פדרלי. מדובר בתביעה אזרחית, שבמסגרתה מוטל על התובע נטל הוכחת טענותיו. בסוג זה של תביעה – שאין לו מקבילה בישראל – שבו מבקש גוף שלטוני מבית משפט להטיל על התובע טענות ספקיות ואחרות, נוטים בתי המשפט הפדרליים בארצות הברית שלא להקל עם ה-SEC.

כלל לא נכוח שהרצף הנסיבתי והעסקאות החריגות יספיקו לרשות התובעת כדי לזכות בבית המשפט, ומאמצים אדירים, כדי לנסות לאתר ראיה ישירה, שלטמו על כך שהשניים פעלו כשכירים מידע מוקדם על עסקת אינטל-מובילאיי.

אך תסתיים הפרשה: אף שבתחילתה הכל הותרש כהרף עין, הרי שיהיה צורך להתאזר בהרבה מאוד סבלנות כדי לדעת מה יעלה באחריתה.

הכותב הוא עורך דין, ראש מחלקת שוק ההון במשרד ברנר ושות' ובבעבר חבר הנהלה ברשות ני"ע

השורה התחתונה

לא בטוח שהרצף הנסיבתי והעסקאות החריגות יספיקו ל-SEC כדי לזכות במשפט, ומדובר בתיק נסיבתי מאוד. אדירים למצוא ראיה ישירה

13 במרץ 2017 נפל דבר. זה היה היום שבו הודיעה אינטל על רכישת מובילאיי הישראלית במחיר חסר התקדים של 15.3 מיליארד דולר. מדובר באקוויז מרהיב ליצרנית המערכות למניעת תאונות דרכים – ממייסדיה ועד אחריו עובדיה – אך גם בעסקה מצוינת לכלכלת ישראל ולמונטין שלה כאומת הסטארט-אפ ישראלים רבים, שעד לאחריה לא ידעו יותר מדי על מובילאיי, התמלא גאוה על "האקוויז הגדול בתולדות המשק הישראלי", כפי שהתקשרת הכתירה את העסקה.

שיא מהירות בהגשת התביעה

לא עברו עשרה ימים מההודעה הדרמטית, והתברר שבעסקה נשבר שיא נוסף: שני ישראלים שסחרו במניות מובילאיי לפני הדיווח ומיד לאחריו, עוררו את חשדה של רשות ניירות הערך האמריקאית (SEC), שהשלימה בתוך ימים חקירת בזק על פעילות המסחר שלהם והגיעה למסקנה כי מדובר בשימוש במידע פנים. הדגולטור האמריקאי מיהר להגיש נגד השניים תביעה אזרחית לבית משפט פדרלי בניו יורק ולעקל את חשבונות ניירות הערך שלהם.

המהירות שבה התנהלה החקירה והבשילה להליך משפטי היא חסרת תקדים, כוראיי בעשור האחרון, שכן גם בארץ וגם בארצות הברית מתפרסות